

Nogle
afbrudte Taksigelser
til
en bortgående Lærer,
Den i Livet
Velædle, Velærværdige og Heilande,
nu i Døden Salige

**Hr. Johann Blaue
Brünn,**

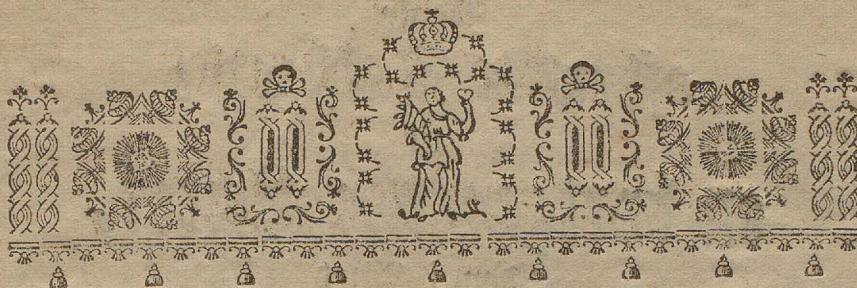
Velfortient Sogne-Præst til Nykirken i Bergen,
som kom til Verden den 19de Octobris 1728;
gik ud af samme den 27de Junii 1772,
i en Alder af 43 Aar, 8 Maaneder, 8 Dage;

og
hvis jordiske Leer-Hytte
blev med høstansæltigt Sørge-Gælede henbragt til Hvile
i Bergens Nykirke den paafølgende 8te Julii.

Erbodt af den,
som ved

Den Salige Alsdodes Bortgang
blev inderlig Bedroved.

Bergen,
trykt hos R. M. privileg. Bogtrykker, S. Dedecken.

Saa skal Guds Kirke savne en Oprigtig Siele. Hyrde!
 En Hyrde, som i Saare. Drogt ei Ulve. Hierte bar!
 Som i Sit Liv ei agtede om nogen Embeds Hyrde,
 Naar der for Himmelnen en Siel ikun at vinde var.

En Vægtere paa Zions Muur Sin Post nu mon forlade;
 (O! gid Han havde staet der endda i mange Aar!)
 De, som ret kiendte Hans Verdi, i Saare. Blod sig bade,
 Fordi at Denne Alter. Mand saa tidligen bortgaer.

Men, end Hans Dyre Egte. Ven — Min Guld! med hvilket Hierte,
 Med hvad for Suk og Saare bad Hun Ham dog sidst Farvel!
 Jeg ommes, naar jeg tænker paa den bitter Skilsミs. Smerte;
 En Smerte, som Hun følede ret lige til Sin Siel.

De Fattige og Trængende udgyder ogsaa Saare,
 Da Doden en Velgjører og en Hjelper fra dem rev;
 Ja, Fader, Moderlose Born Hans Bortgang og vil saare:
 Thi Disse i sin Hungers Nod opmættet øste blev.

Det

Det næsten blev umueligt, dem alle at opregne,
Som med en øgte Følelse antager sig Hans Død:
Og ligesaa umuelig kand man Hans Dyder tegne.
Men ringe Pense ud sør sig aldrig dertil bød.

Af! skal dog denne Rare Mand saa hastig Afsked tage?
En Mand, der vandred som for Guld i hvert et Gode - Gied;
Hvis store Lyst og Hoved - Maal var Himlen at behage;
Som aldrig ved Sit Leynet, hvad Han lærerde, brød ned.

Du Ereværdige Hr. BRUNN! Dig er det just jeg mener,
Som udi bedste Manddoms Aar sik Himlens Reise - Bud;
Dig roved Døden tidlig bort; men Du dog vist fortjenc
En Ere - Pyramide, som i Tiden ci doer ud.

Ja, ja, to Menigheder vil Din Urne vist nok ære,
Blandt hvilke Du i Embeds Aar en Lyse - Stierne var;
De Dig velsigne i Din Død for Omgang, Leynet, Lære,
For hver en Evangelisk Trost, de af Dig høret har.

De takke Dig for hvert et Ord, Guds Aand ved Din Mund talte,
For hver en himmelst Sandhed, som fra Dine Læber fled,
For hver Gang Du Forsoneren dem levende afmalte,
Og onstie dem Deelagtighed udi hans Blod og Død.

De takke Dig for hver en Gang Du paa Din HErrs Begne
Tilgav dem deres Synde - Skyld, naar de først gjorde Bob,
For hver Gang de Opmuntring sik, og torde sig tilsgue
En sôd og salig Lædsle - Drif af Testamentets Blod.

De,

De, som hos Dig fornyede sin Daabes Vigt og Raade,
De ligeledes ære vil Dit Siov og døde Been;
De talte Dig for Sæden, Du i deres Hierter saæde.
(Blandt dem, som Dig skyldte Tak for denne, er jeg Gen.)

Og da Du i Gluds Vinggaard har en tre Arbeider været:
Saa havet Vinggaards Herren Dig for Glid og Lenesie
Ved Livets sidste Aften · Stund en Raade · Kan foræret,
Da han Dig værdig satte ind blandt Himmel · Munderne.

Til Lykke da, Velsigned Prest! i Paradises Lande!
Til Lykke med den Engle Dragt, som Dit iforet er!
Drif nu af Livets Kilde · Væld og Himlens Nectar · Vandet!
Forlyst Dig udi Gluds Pallads og Jesu Boliger!

Sor Enkens saared Hierde det den bedste Trost vil blive:
At Hendes Elskete Halve Siel gik ind til Himmel · Fryd;
At Gud er den, som Sine vil hæsvale og oplive,
Og vist engang belønner dem, der vandre frem i Dyd.

